

ἐπιβλητικῇ ἀληθῶς, ὡς τοῖς ἀνατολίταις ἐκείνοις, οἵτινες χρῶνται τοῦ χάσις διὰ νὰ ἀπολαύσωσιν ἄλλης φύσεως ὄνειρα, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐξαλειψῶ ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὴν μορφήν, ἣτις ἴστατο πάνποτε πρὸ ἐμοῦ, ὡς τύψις συνειδότος, ὡς μαγεία. Ἀδύνατον νὰ διαφύγω!

Ἐρωτῶ ἐνίοτε ἑμαυτόν, ἐὰν ἐγώ, ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, μέλος τῆς παρισίνης Ἰππικῆς Λέσχης, ὁ ἐμμανὴς ὕλιστής, δὲν διατελῶ ὑπὸ μαγγανίαν. Αὐτὴ ἡ χωρική, αὐτὴ ἡ Σολάνζη, ἣτις ὤφειλε νὰ ζῇ ἐν τῷ σκότει, ὡς τόσαι ἄλλαι, νὰ μὲ σύρῃ οὕτως, ὥστε καὶ ἐγκλημα νὰ διαπράξω διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσω, καὶ νὰ μὲ καταλάβῃ οὕτως, ὥστε νὰ φοβοῦμαι τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου ἐπιρροὴν αὐτῆς. Ἐμεινα μακρὰν τῆς ὅσον ἡδυνήθην. Πρὸ ἑξ μηνῶν ἐπὶ τέλους παρασυρθεὶς ἀκουσίως μου ἠθέλησα νὰ τὴν ἐπανίδω· ὅταν τὴν ἠτένισα μοὶ ἐφάνη ἄλλη. Δὲν ἦτο ἡ γυνή, ἣν ἐγνώριζα ἡ μᾶλλον ἦτο, ἀλλ' ὠραιότερα καὶ μεταμορφωμένη τὴν κατέστησας ἀριστοῦργημα κομψότητος καὶ χάριτος.

Μεταμορφώθη μόνη, καὶ μοὶ ἀπευθύνετε ἐπαίνους, οὓς δὲν ἀξίζω τὸ θέλγειν ἐν τῇ νεάνιδι ταύτῃ εἶναι ἔμφυτον καὶ δὲν τὸ ὑφίστασθε μόνος. Βῆμα δὲν κάμνει χωρὶς νὰ στρέφονται πρὸς αὐτὴν πάντες καὶ πᾶσαι. Ὑπῆρξατε εὐτυχὴς ἐν τῇ ἐκλογῇ σας... Ἀνεσύρατε ἐκ τοῦ σκότους ὅπου ἐκρύπτετο ἕνα μαργαρίτην. Ἀλλ' εἶναι ἐπίμονος· ὅ,τι θελήσῃ τὸ θέλει καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατισχύσῃ αὐτῆς.

— Ἐχετε ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροὴν τινα.

— Πιστεύετε ὅτι δὲν μετεχειρίσθην αὐτῆς; Δὲν ἐδοκίμασα ἐκατοντάκις νὰ τὴν πείσω πόσῃ ἐπιρροὴν ἔχει δι' αὐτὴν ἡ διατήρησις τῆς εὐνοίας σας; Συνεζήτησα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε, μὲ ἀρκετὴν ἐπιτηδεύματα. Τῇ παρέστησα ὅτι εἰς Παρισίους μόνος σεῖς τὴν ὑποστηρίζετε, ὅτι ὑμεῖς κατεβάλατε τὰς πρώτας τῆς δαπάνας, τὰς ἄλλως τε καὶ λίαν μετρίδας, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν· ὅτι πιθανὸν ν' ἀποσύρῃτε τὴν ὑποστήριξίν σας καὶ τότε θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ στερηθῇ τῶν πάντων διὰ νὰ διαθρέψῃ τὸ τέκνον τῆς καὶ ὅτι ἴσως θὰ ἐφθανε ὅπου οὔτε κἂν ὑποπτεύεται. Μάταιος κόπος· οὐδὲν τούτων ὠφέλησε. Πραεῖα συνήθως, καθίσταται δυσάγωγος ὅταν τις ἐγγίσῃ αὐτὸ τὸ θέμα.

— Τί σας λέγει;

— Ὅτι θὰ παραιτηθῇ ὅλων· ὅτι δὲν τῆς λείπει τὸ θάρρος· ὅτι ἔχει ὀλίγας ἀνάγκας καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ κερδίῃ ἐντίμως τὸν ἄρτον τῆς καὶ πιστεύει νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐπιτηδεῖα, ἐνεργητικῇ, οἰκονόμος, ἔμαθεν εἰς διάστημα δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν ὅ,τι ἄλλαι δὲν κατορθοῦσι νὰ μάθωσιν εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω ἀνέλαβα νὰ τὴν τελειοποιήσω, καὶ τὸ κατόρθωσα.

— Δὲν μοῦ λέγετε ποῦ εἶναι;

— Εἰς Κορμέλι.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν.

— Νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς· συνήθως μόνον τὴν Κυριακὴν πηγαίνει· ἀλλὰ σήμερον ἔλαβε τηλεγράφημα τῆς τροφῆς, τὸ ὅποιον τὴν ἀνησύχησε καὶ μὲ τὸν πρῶτον συρμὸν ἀνεχώρησεν.

— Τὸ ἀγαπᾷ λοιπόν;

— Οὐδέποτε λέγει τί περὶ αὐτοῦ· ἡ κόρη αὕτη εἶναι αἰνίγμα· πιστεύσατέ με, τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ παραιτηθῇτε.

— Μοῦ ζητεῖς πολλά. Δὲν εἰξεύρω ἂν ὑπερηφάνειά ἡ ἔρως ὁμιλοῦσιν ἐν ἐμοί· ἡ ὑπερηφάνεια τῆς, αἱ περιφρονήσεις τῆς μὲ παροξύνουν· καμμία θυσία δὲν θὰ μοὶ φανῇ μεγάλη διὰ νὰ τὴν ἐπνευστήσω· δὲν εἶναι κτημὰ μου, διὰ τοῦ δικαίωματος τῆς κατακτήσεως;

— Θεέ μου! Τί ζέσις.

— Ἄς ἴδωμεν, Φελισίς, εἰσαι ἀφωσιμένη εἰς ἐμέ;

— Ἀμφιβάλλεις;

— Χαίρω. Τί ζητεῖς διὰ νὰ ἀποχωρήσῃς;

— Ὄρισα τὴν φιλοδοξίαν μου εἰς ἓν ἑκατομμύριον· βλέπεις ὅτι εἶμαι μετριοφρων.

— Πόσα σας λείπουν;

— Περὶ τὰς διακοσίας χιλιάδας.

— Ἐχεις πίστιν εἰς τὸν λόγον μου;

— Ἐπρωτίμων μίαν ἔγγραφον ἀπόδειξιν, διότι ἐνίοτε λησμονεῖ τις.

— Δός μοι χάρτην.

— Ἰδοὺ ὅ,τι χρειάζεται, εἶπεν ἐκείνη, φέρουσα μικρὰν τράπεζαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Τί θὰ κάμετε;

— Περίμενε.

Ἐγραψεν ἐν τάχει τὰς ἐξῆς γραμμάς καὶ τὰς ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ράπτριαν τῶν νεωτερισμῶν, ἣτις τὰς διέτρεξε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ:

«Καθ' ἣν ἡμέραν ἀπολαύσω τὴν συγκατάθεσιν ἣν ἐπιθυμῶ θὰ σοὶ μετρήσω τὴν ποσότητα 200 χιλιάδων φράγκων.

Ἡ Παρίσι, 11 Ἰουνίου 1869.

Ἡ Ολιβιέρως διὰ Τανναί.

— Εἰσαι εὐχαριστημένη;

— Μὲ καθυποχρεώσατε ἐν τούτοις θὰ ἐξήτουν μικρὰν τινα τροποποίησιν.

— Ποίαν;

— Μετὰ τὴν λέξιν «ἀπολαύσω», προσθέσατε «ἐν οἰοδήποτε τρίτῳ».

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον.

— Διατί; τῇ εἶπεν.

— Διότι, εἰς ὃ σημεῖον εὐρίσκεσθε, δὲν δύναται τις νὰ προεικασθῇ ποῦ τὸ τρελλὸν αὐτὸ πάθος θὰ σας ρίψῃ. Ἀλλως τε τοῦτο εἰς οὐδὲν σας ὑποχρεοῖ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ διεκδικήσῃ διὰ τῶν δικαστηρίων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς σας. Μόνον ζητήμα τιμῆς ὑπάρχει μεταξὺ μας.

— Φρονεῖς ὅτι θὰ νυμφευθῇ τὴν Σολάνζην; ἡρώτησε μειδιών ὁ Ολιβιέρως.

— Διατί ὄχι, εἶπεν αὐθαδῶς.

Ἐκίνησεν ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν, ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ προσέθεσε τὴν ζητουμένην φράσιν.

Ἡ Φελισίς παρετήρησε τὴν προσθήκην, ἐδίπλωσε τὸν χάρτην καὶ τὸν ἔρριπεν ἐν τὸς σύρτου.

— Τοῦλάχιστον θὰ μ' ἐνθυμεῖσθε; ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος.

— Τὸ συμφέρον μου σας ἀσφαλίζει, ἐγὼ οὐδὲν ὑπόσχομαι· προσπαθήσατε καὶ ὁ ἴδιος ἴσως ὁ διάβολος σας βοηθήσῃ.

Καὶ διακοπεῖσα αἴφνης:

— Ἡ πριγκιπέσσα, εἶπεν.

Τῷ ὄντι, ἡ πριγκιπέσσα εἰσῆρχετο, ὁδηγηθεῖσα εἰς τὴν μικρὰν αἵθουσαν ὑπὸ τῆς Κλάρας, ἣτις ἀπεσύρθη ἀμέσως.

Ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι εἶχε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, βασιλικὴν καλλονήν. Ἐνθυμούνται ἀκόμη τὴν λάμπιν τῆς παραδόξου ἐκείνης καλλονῆς, διαβοήτου ἀπομεινάσης ἐν τῇ πλειάδι τῶν καλλονῶν τῆς ἀποικίας τῶν ξένων.

Ξανθὴ, χρυσοχρῶς, μᾶλλον, σπανίου ξανθοῦ χρώματος, κατεῖχε πρὸ πάντων, ὡς πρῶτιστον προτέρημα, δέρμα λεπτόν, ἐξάισιον, καθιστάμενον ἐπὶ μᾶλλον καταφάνες, καθόσον περιεβάλλετο πένθιμον ἐσθήτα.

Ἐτίμησε τὴν ράπτριαν διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς φιλικῆς καὶ προστατευτικῆς καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἐνῶ τὸν ἐχαίρετα ἀγερώχως.

[Ἐπεται συνέχεια].

*K.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

H E Y A

Λιτήγημα René Sosta

A. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Ναί, κάποιον, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ, καὶ ἔρχομαι νὰ σας ἀναγγεῖλω, ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ ἔλθῃ αὐριοῦ νὰ σας ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου δι' αὐτόν.

Ὁ ἱατρός παρετήρησε τὴν κόρην του μετὰ πραγματικῆς ἐκπλήξεως.

— Καὶ σὺ μόνη κατῴρθωσες ὅλα αὐτά;

— Ναί, πάτερ μου.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; διότι ὑποθέτω ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷς, εἶναι νέος. Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του καί, ἐὰν εἶνε ἄξιος νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον ἐκείνην, διὰ τὴν ὁποίαν καθ' ἐκάστην εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι μοι τὴν ἔδωκε θυγατέρα, θὰ τον συζευχθῇς.

— Εἶναι ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ, πάτερ μου.

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ... δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα αὐτό, εἶπεν ὁ ἱατρός, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἰσθε πολὺ ἐπιλήσμων, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα καὶ δεικνύουσα ἐπισκεπτῆριον.

— Αὐτὸς ὁ νέος, ὅστις ἦλθε νὰ με συμβουλευθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν; ἡρώτησεν ὁ κύριος Δεβώ, ἀναγνωρίζων τὸ ἐπισκεπτῆριον τοῦ ἀσθενοῦς.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, πάτερ μου.

— Καὶ σε ἀγαπᾷ;

— Ναί.
— Ἀπὸ πολλοῦ.
— Ἀφ' οὗτου με εἶδε.
— Καί σε εἶδε;
— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.
— Καί τον ἀγαπᾷς καὶ σὺ ἀναμφιβό-
λως;

— Ὅπως με ἀγαπᾷ.
— Ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν;
— Ναί, πάτερ μου.
— Εἶσαι τρελλή, κόρη μου.
— Ἐχω ὅλα τὰ λογικά μου, πατέρα, σὰς το ὀρκίζομαι,

— Γινώσκεις ἀλλιστα, ὅτι δὲν δύνα-
σαι νὰ γείνης σύζυγος τοῦ κυρίου Δεπερέ.
— Διατί;

— Διότι ὁ κύριος Δεπερέ θάποθάνη, πρὶν ἢ παρέλθουν τρία ἔτη, διότι τὸ γνω-
ρίζω, καὶ γνωρίζω τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ
δώσω τὴν θυγατέρα μου εἰς ἄνδρα, ὅστις
θὰ τὴν ἐγκαταλίπη χήραν μετὰ τρία ἔτη
ἀπὸ τοῦ γάμου μετὰ τέκνων προσβεβλη-
μένων ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀσθενείας ἐκείνου.
Εἰπέ μοι ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι παιδιακίσια,
καὶ ἄς παύσῃ πᾶς λόγος περὶ αὐτῶν.

— Οὐδὲν σοβαρώτερον, πάτερ μου, εἶ-
πεν ἡ Ἀντωνίνα, καὶ ἀκριβῶς ὁ λόγος,
διὰ τὸν ὅποιον θὰ ἡρνεῖσθε τὴν χεῖρά μου
εἰς τὸν κύριον Δεπερέ, μὲ κάμνει νὰ τον
ἀγαπῶ.

— Δέν σε ἐννοῶ.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀπλούστατον, πά-
τερ μου. Ὁ κύριος Δεπερέ μὲ ἀγαπᾷ. Ἡ-
ξεύρω, καθὼς καὶ ὑμεῖς, ὅτι ἔχει ζῶν
τριῶν ἐτῶν τὸ πολὺ, καὶ θέλω νὰ γείνω
σύζυγός του, διὰ νὰ εἶναι εὐτυχὴς κατὰ
τὰ τρία ταῦτα τελευταῖα ἔτη.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ συναινέσω εἰς
τὴν θυσίαν αὐτήν;

— Πρέπει, πάτερ μου.

Ὅχι μόνον οὐδέποτε ἡ Ἀντωνίνα εἶχε
λαλήσῃ οὕτω πρὸς τὸν κύριον Δεβῶ, ἀλλ' ἄ-
κόμη οὐδέποτε οὗτος θὰ ὑπώπτευεν, ὅτι
θὰ ἠδύνατο νὰ τῇ λαλήσῃ μετὰ τοσαύ-
της εὐσταθείας καὶ θελήσεως.

— Πρέπει, υπέλαβε, καὶ διατί;

— Διότι ἀπὸ μιᾶς ὥρας εἶμαι μεμνη-
στευμένη μετ' αὐτοῦ. Ἰδετε μᾶλλον, πά-
τερ μου, ἡξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, δεικνύ-
ουσα τὴν χεῖρά της, δὲν ἔχω πλέον τὸν
δακτύλιον τῆς μητρός μου, τὸν ἔδωκα εἰς
αὐτόν, ὀρκισθεῖσα ὅτι οὐδέποτε θάνήκω
εἰς ἄλλον. Δὲν ἔχει τις καιρὸν διὰ χάσι-
μον, πάτερ μου, ὅταν ἀγαπᾷ ἄνδρα, ὅστις
δὲν ἔχει παρὰ τρία μόνον ἔτη νὰ δώσῃ εἰς
τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῇ.

— Καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας κατάρθωσες
ὅλα αὐτὰ;

— Εἰς πέντε λεπτά, πάτερ μου.

— Καὶ ἠδυνήθης νὰ πιστεύσης ἐπὶ
μίαν στιγμὴν ὅτι θὰ συνήνουν εἰς τὸν
γάμον τοῦτον;

— Γινώσκουσα ὅτι θάνηστασθε ἔδωκα
τὸν δακτύλιον καὶ ἔκαμα τὸν ὄρκον.

— Οὐδέποτε θὰ γείνης σύζυγος τοῦ
κυρίου Δεπερέ, ἐφ' ὅσον ζῶ ἐγὼ τοῦλάχιστον.

— Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου ὤρ-
κίσθην, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα.

— Δὲν ὑπάρχει ἱεροσυλία ὅπου ὑπάρ-
χει ἀνοησία, καὶ εἶσαι ἀνόητος. Δὲν θὰ
σοι ἐπιτρέψω, χάριν μιᾶς ποιητικῆς αἰ-
σθηματικότητος, νὰ συνάψῃς ἔνωσιν, ἥ-
τις θὰ εἶναι ἡ δυστυχία τοῦ βίου σου.
Ἡ εὐτυχία σου πρὸ παντός. Εἶμαι συ-
νετώτερός σου καὶ βλέπω τὰ πράγματα
καλλίτερον ἀπὸ σέ· πιστεύσόν μοι, τέκνον
μου, ἀπαρνήθητι τὸν κύριον Δεπερέ καὶ
μὴ διακυβεύσης οὕτω τὸ μέλλον σου, διὰ
τὸ ὅποιον εἶμαι ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ. Ἄλλως τε δέ, ὁ Θεός, ἐπιτρέπων
μοι νὰ βλέπω ὅ,τι δὲν βλέπουσιν οἱ ἄλ-
λοι, θέλει ὥστε ἡ θλιβερά αὕτη ἐπιστήμη
νὰ χρησιμεύσῃ τοῦλάχιστον ὑπὲρ τῆς εὐ-
τυχίας τοῦ τέκνου μου. Μὴ μου ὀμιλῇς
λοιπὸν πλέον περὶ τούτου. Θὰ σε ἐνέ-
κλειον εἰς μοναστήριον, ἐὰν ἠδυνάμην
νὰ πιστεύσω ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον δὲν θ' ἀποκρούσης
ὅλας αὐτὰς τὰς ιδέας.

— Εἶναι ἡ τελευταία λέξις σας, πά-
τερ μου;

— Ναί.

— Μεθ' ὅσα καὶ ἂν σας ἔλεγον ὅτι ἡ
εὐτυχία μου, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ κυρίου
Δεπερέ, ὅτι ἡ εὐτυχία τῆς μητρός του ἐ-
ξαεργάζονται ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης, θὰ
ἠγαντισθῆτε εἰς αὐτήν;

— Διὰ τῆς λογικῆς κατ' ἀρχάς, ἔ-
πειτα, προσέθηκεν ὁ κ. Δεβῶ διὰ τόνου
ὀλίγῳ αὐστηροτέρου, δι' ὅλων τῶν μέσων,
ἅτινα τὰ δικαιώματά μου ὡς πατὴρ θέ-
τουσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐὰν ἡ λο-
γικὴ δὲν ἀρκῇ.

— Οὕτω θὰ εἴπητε αὐριον εἰς τὴν μη-
τέρα αὐτήν: «Ἀρνοῦμαι τὴν χεῖρα τῆς
θυγατρὸς μου εἰς τὸν υἱόν σας, διότι εἶ-
ναι θανασίμως ἀσθενής.»

— Δὲν θὰ τῇ το εἶπω, ἀλλὰ θὰ προε-
τίμων νὰ τῇ το εἶπω, καὶ ἐὰν ἔμελλε νά-
ποθάνῃ, παρὰ νὰ συναινέσω εἰς τὸν γά-
μον τοῦτον, ὅστις, τὸ κατ' ἐμέ, θὰ ἦτο
σχεδὸν ἐγκλημα. Ἐὰν ἦσο μήτηρ καὶ εὐ-
ρίσκεσο εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἔκαμνες,
ὅ,τι κάμνω.

— Οὐδὲν θὰ δυνήθῃ νὰ σας πείσῃ νὰ
μεταβάλητε ἀπόφασιν;

— Οὐδέν.

— Χαίρετε, πάτερ μου.

Ἡ Ἀντωνίνα. ταῦτα λέγουσα, ἡσπά-
ζετο τὸν ἱατρὸν.

— Θὰ σκερθῇς, δὲν εἶν' ἔτσι;... εἶπεν
ὁ κ. Δεβῶ.

— Ναί, πάτερ μου, ὁποῖονδήποτε καὶ
ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών μου,
θὰ σὰς το γνωστοποιήσω.

Ἡ Ἀντωνίνα, πρὶν ἢ εἰσελθῇ εἰς τὸ
δωμάτιόν της, ὅπου εὐρίσκετο ἡ κυρία
Ἀγγελική, ἐσταμάτησεν εἰς τὸ καλλυν-
τήριόν της, ἐφόρεσε τὸ περιώμιον καὶ τὸν
πίλον, ἅτινα ἐφόρει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν
εἶδεν αὐτὴν τὸ πρῶτον ὁ Ἐδμόνδος, βε-
βαιωθείσα δὲ ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν
ἴδῃ ἢ τὴν ἀκούσῃ, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ
προθαλάμου καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα.

Φθᾶσα εἰς τὴν ὁδόν, ἀνέβη ἐπὶ τινος ἀ-
μάξης διερχομένης, εἰπούσα τῇ ἀμαξη-
λάτῃ:

— Ὅδὸς τῶν Τριῶν Ἀδελφῶν, ἀριθ-
μὸς τρία.

III'

Ἡ κυρία Δεπερέ δέχεται; ἠρώτησεν ἡ
Ἀντωνίνα τὸν ἐλθόντα νᾶνοιξῃ αὐτῇ
ὑπηρετήν.

— Ναί, δεσποινίς.

— Δὲν εἶναι κανεὶς μαζὶ της;

— Κανεὶς.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ τῇ ἀναγ-
γείλῃτε τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίναν Δεβῶ.

Ὁ ὑπηρετής, ὀδηγήσας τὴν θυγατέρα
τοῦ ἱατροῦ εἰς τὴν αἰθουσαν, ἤνοιξε τὴν
θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ
κυρία Δεπερέ.

Μόλις ὁ ὑπηρετής ἀπήγγειλε τὸ ὄνομα,
ὅπερ πρὸ ὀλίγου τῷ εἶπον, καὶ ἡ κυρία
Δεπερέ ἠγέρθη καὶ, δραμοῦσα εἰς προὔπαν-
τησιν τῆς Ἀντωνίνης, τῇ εἶπεν:

— Εἰσθε ἡ θυγάτηρ τοῦ ἱατροῦ Δεβῶ,
δεσποινίς;...

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντω-
νίνα.

— Καὶ εἰσθε μόνη ἐδῶ;

— Ὁλομόναχην.

— Τί συμβαίνει λοιπόν, ἀγαπητόν μοι
τέκνον; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόν-
δου· πῶς γίνεται νά...

— Συμβαίνει, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀντωνί-
να, ἀσπαζομένη τὴν κυρίαν Δεπερέ, ὅτι
ἐρχομαι ἀπλούστατα καὶ εἰλικρινέστατα
νὰ σας ἐρωτήσω, ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ γίνητε
μήτηρ μου;

— Ἐὰν το ἐπιθυμῶ!... ναί, τὸ ἐπι-
θυμῶ, παιδί μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς
καὶ ὑπερήφανος διὰ τοῦτο.

Λέγουσα ταῦτα ἡ κυρία Δεπερέ ἔσυρε
τὴν Ἀντωνίναν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀ-
φῆρεσεν αὐτὴν τὸ περιώμιον καὶ τὸ χλα-
νιδιόν της, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ ἐκά-
θησε παρ' αὐτὴν λέγουσα:

— Ἐλάτε, ἀγαπητή μου μικρά, διη-
ληθῇτέ μου τί σας φέρει ἐδῶ.

Καὶ ἡ κυρία Δεπερέ παρετήρει μετὰ
περιεργίας τὴν νεαρὰν ἐπισκέπτριαν, ἥ-
τις ἀπησχόλει τοσοῦτον τὸν υἱόν της
ἀπὸ τινος.

— Ὁ κύριος Δεπερέ δὲν εἶναι ἐδῶ; ἡ-
ρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ.

— Τὸν εἶδετε ἀπὸ τὸ πρῶτ', κυρία;

— Ναί.

— Δέν σας εἶπέ τι περὶ ἐμοῦ;

— Τίποτε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σὰς ἀγαπᾷ.
δὲν εἶναι τοῦτο; Καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾷτε
ὀλίγον;

— Θὰ ἤμην ἐδῶ, κυρία, ἐὰν δὲν τον
ἠγάπων; Θὰ ἐξήτουν παρ' ὑμῖν νὰ γεί-
νητε μήτηρ μου, ἐὰν δὲν εἶχον ἀποφα-
σίση νὰ γείνω σύζυγός του; Ναί, τὸν ἀ-
γαπῶ, κυρία, ἀφοῦ δὲ ἡ εὐτυχία του ἐ-
ξαεργάζεται ἀπὸ ἐμέ, θέλω νὰ εἶναι εὐτυ-
χής.

— Εἰσθε χαριστάτη. Τί δύναμαι νὰ
κάμω δι' ὑμᾶς, ἡ ὁποία ἀγαπᾷτε τὸν
υἱόν μου; Εἰπετέ μοι το, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν
εἶναι, θὰ το κάμω.

— Σὰς ὠμίλησε περὶ ἐμοῦ;

— Καὶ κάμνει τίποτε ἄλλο ; ἐγὼ σας ἐνόμιζα εὐμορφον, ἀλλ' ὅχι ὅσον εἴσθε. Πλὴν, ἀγαπητόν μοι τέκνον, ἄς ἴδωμεν, πῶς συμβαίνει νὰ εὐρίσκεσθε μόνη εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ μὴ σας συνοδεύσῃ ὁ πατήρ σας ἢ ἡ παιδαγωγὸς σας ;

— Εἶναι ἀπλούστατον, ὑπεσχέθην τὴν χεῖρά μου εἰς τὸν υἱόν σας, κυρία.

— Πότε αὐτό ;

— Σήμερον τὸ πρωί.

— Τὸν εἶδετε ;

— Ὅχι, ἀλλ' εἶδον ἓνα τῶν φίλων του.

— Τὸν Γουσταῦν ;

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὁ κύριος Γουσταῦός μοι εἶπεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος... ὅτι ὁ κύριος Δεπερέ, ἐπανελάθεν ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθρίωσα, μόνον νυμφευμένος με ἠδύνατο νὰ εὐτυχίσῃ, τότε δὲ καὶ ἐγὼ ὠρίσθην ὅτι θάνηκω εἰς αὐτὸν καὶ τῷ ἔπεμψα τὸν δακτύλιον τῆς μητρός μου, ἀγίας γυναικός, καθὼς ὑμεῖς, κυρία.

— Τίποτε δὲν ἔμαθον ἀπὸ ὅλα αὐτά.

— Πρὸς τί νὰ παρεμβάλλω βραδύτητας εἰς τὰ αἰσθήματά του ; Ὁ υἱός σας μὲ ἀγαπᾷ, ἤξεύρω τί εἶναι· ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, ἤξεύρει τί εἶμαι... Διατί νὰ μὴ ἀνήκωμεν ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον ἀμέσως, διατί νὰ νανθάλω ἐκουσίως τὴν εὐτυχίαν του ; Ὑπάρχει παροιμία τις λέγουσα : «Κάλλιον ἄργα παρὰ ποτέ». Γνωρίζω μίαν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀληθεστέρα : «Κάλλιον γρήγορα παρὰ ἄργα.»

— Ἀξιολάτρευτον παιδίον !... εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, συγκινημένη ἐκ τῆς ἀμερίμνου καὶ ἀθώου ταύτης ἀφελείας.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνίνα, παρηγγεῖλα εἰς τὸν κύριον Δεπερέ, ὅτι ἀπὸ τῆς αὔριου ἠδύνασθε νὰ με ζητήσητε δι' αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρός μου, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρός μου, ὅπως τῷ γνωστοποιήσω ὅσα εἶχα πράξῃ.

— Καὶ τί εἶπεν ὁ κύριος Δεβώ ;

— Εἶπεν ὅτι ἤμην ἀνόητος, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ γνήσῃ ἓνα ἄνδρα, τὸν ὁποῖον γνωρίζῃ μόνον ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδ' ὠμίλησε κἄν, καὶ μοῦ ἠρνήθη καθαρὰ ὅ,τι τὸν ἐζήτουν, προσθεὶς ὅτι, ἐὰν ἐπέμενον, θὰ με ἐκλείεν εἰς μοναστήριον.

— Τότε ;

— Τότε, ἐπειδὴ ἔκκαμα ὄρκον μὲ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν τηρήσω, προσέθηκεν ἡ Ἀντωνίνα διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θὰ ἠδύνατο νὰ με ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς καρδίας μου, ἔβαλα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν μου, ἐβάδισα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, διὰ νὰ μὴ με ἀκούσωσι, κατέβην τὴν κλίμακα, ἀνέβην εἰς μίαν ἀμαζάν καὶ ἤλθον νὰ σας εἶπω, κυρία, ὅ,τι σας ἐπαναλαμβάνω : «Ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνητε μήτηρ μου ;»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀντωνίνα ἠσπάσθη ἐκ δευτέρου τὴν κυρίαν Δεπερέ.

— Οὕτως, ὑπέλαθεν αὕτη, ὁ πατήρ σας ἄγνωστὸν ποῦ εὐρίσκεσθε ;

— Ἀλλ' ἐὰν ἐπιτρέπετε νὰ μένω ἐδῶ, θὰ τοῦ το ἀναγγεῖλω.

— Θὰ ἔλθῃ νὰ σας ζητήσῃ καὶ θὰ σας παραλάβῃ.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Πιστεύετε ;

— Εἶμαι βεβαία. Γνωρίζω τὸν πατέρα μου. Θὰ φωνάξῃ ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ τελειώσῃ κάμνων ὅ,τι θὰ θελήσω.

— Καὶ ὅμως ὅ,τι κάμνετε εἶναι σοβαρόν.

— Κατὰ τί ;

— Νὰ φύγητε οὕτως ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας !..

— Διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικήν σας. Τί κακὸν ὑπάρχει εἰς αὐτό ; Μήπως δὲν εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν σας ἐπίσης ἀσφαλῆς καθὼς καὶ εἰς τὴν ἰδικήν του ;

— Ποῖον ἄγγελον θὰ λάβῃ ὁ υἱός μου συζυγον !

— Καὶ πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅλοι ὁμοῦ !

Ἡ Ἀντωνίνα καὶ ἡ κυρία Δεπερέ ἤγαπῶντο ἤδη, ὥσπερ ἐγνωρίζοντο ἀπὸ δέκα ἐτῶν.

— Τώρα θὰ γράψω πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δεβώ.

— Ἐλα, παιδί μου, ἄς σκεφθῶμεν ὀλίγον, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεπερέ, λαμβάνουσα περιπαθῶς τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνίνας εἰς τὰς ἰδικὰς τῆς, δὲν θὰ ἦτο ὅλως φυσικὸν νὰ δυσχερευθῇ ὁ πατήρ σας διὰ τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μέλλετε νὰ μεταχειρισθῇτε πρὸς αὐτόν ; Ἀπλῇ ἐπιστολῇ εἰς τόσῳ σοβαρὰν ὑπόθεσιν εἶναι πολὺ ὀλίγον.

— Πῶς νὰ κάμωμεν τότε ;

— Πιστεύω ὅτι δύναμαι νὰ συμβιβάσω τὰ πάντα, ἐὰν θέλητε ν' ἀκροουθήσῃτε τὰς συμβουλὰς μου.

— Ὁμιλήσατε, κυρία, ὁμιλήσατε.

— Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ κυρίου Δεβώ. Θὰ τῷ εἶπω ὅτι σὰς ἐπαναφέρω καὶ ὅτι ζητῶ παρ' αὐτοῦ τὴν χεῖρά σας διὰ τὸν υἱόν μου. Θὰ ἴδῃ ὅτι τὸ σχέδιόν σας δὲν εἶναι πλέον παιδιὰ. Θὰ τῷ γνωστοποιήσω τὴν θέσιν μου καὶ τὴν τοῦ Ἐδμόνδου, τοῦτο δὲν βλάπτει ποτέ, καὶ τὰ πάντα θὰ βαδίσουν καλῶς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, φοροῦσα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν της.

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ δύο γυναῖκες ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσι τοῦ θαλάμου, ὁ ὑπηρετής, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κύριος Δεβώ.

Ὁ ἱατρός εἰσῆλθεν ἦτο ὠχρὸς. Διέκρινε τις ὅτι διετέλει ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ, ἐπανιδόντος τὴν θυγατέρα του, ἱλαρύνθη ὀλίγον.

— Μὲ ἐλύπησες πολὺ, Ἀντωνίνα !.. ἦσαν αἱ πρῶταί του λέξεις.

Τῷντι δὲ ὁ κ. Δεβώ σχεδὸν ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος ἐπίπλου, ἵνα μὴ πέσῃ. Ἦτο κἀθιδρῶς. Ἡ Ἀντωνίνα ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Μὲ ἐνόμιζες νεκράν, καλέ μου πάτερ ;... εἶπεν αὐτῷ μειδιδῶσα.

— ἤξεύρει τίς ποτε τί νὰ ὑποθέσῃ μὲ τὸν χαρακτήρα, τὸν ὁποῖον ἔχεις ; εἶπεν ὁ

κύριος Δεβώ. Ἐὰν δὲν σε εὐρίσκον ἐδῶ, δὲν θὰ ἤξεύρα ποῦ νὰ ὑπάγω. Συγχωρεῖτε τὴν ἀνησυχίαν μου, κυρία, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ, ἀνησυχίαν, ἥτις μὲ ἠνάγκασε νὰ λησμονήσω νὰ πευθυνθῶ πρῶτον πρὸς ὑμᾶς, εἰσερχόμενος· ἀλλ' εἴσθε μήτηρ καὶ θὰ ἐννοήσητε ὁποῖα βάσανος εἶναι ἡ ἐξαφάνισις ἐνός τέκνου.

— Καθήσατε, ἱατρεί, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεπερέ. Ἐμελλομεν νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀλλ' ἀφοῦ ἐμμαντεύσατε ὅτι ἡ θυγάτηρ σας ἦτο παρ' ἐμοὶ καὶ ἤλθετε καὶ ὑμεῖς, θὰ συνομιλήσωμεν ἐπίσης καλῶς καὶ ἐδῶ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα μειδιδῶσα καὶ κομίζουσα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου τὴν βάρβον καὶ τὸν πῖλόν τοῦ πατρός της, ἀμέσως ὑπέθεσε, ὅτι εὐρίσκόμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δεπερέ ;

— Ἦτο ἡ μόνη μου ἐλπίς, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός, σπαγγίζων τὸ μέτωπόν του, περιόρτυον ὑπὸ ἰδρώτος.

— Πόσον εἶσαι θερμὸς, καλέ μου πάτερ ! εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα. Βλέπεις τί κακὸν δύναται νὰ προξενήσῃ τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ παραβαίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὄρκους, τοὺς ὁποίους ἔκαμαν.

Συγχρόνως ἡ νεῆνις ἐλθοῦσα κατεκλίθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πατρός της καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Μηδὲ λέξιν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ κυρίου Δεπερέ, πάτερ μου· ἄλλως τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ ἔχῃτε πλέον θυγατέρα.

— Λοιπὸν, ἱατρεί ! εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου, θὰ μοι ἀρνηθῇτε τὴν εὐτυχίαν νὰ γείνω μήτηρ τοῦ ὠραίου αὐτοῦ κορασίου ;

— Τί ἔλεγεν ἡ κυρία Ἀγγελική, μὴ ἐπανευρίσκουσα με πλέον ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις, μὴ θέλουσα νὰ ὑποπτεύσῃ ἡ κυρία Δεπερέ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀρνήσεως τοῦ πατρός της, εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ διαπραγματευθῇ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν γελῶσα.

— Ἐλιποθύμησε τρίς, καὶ τὴν ἀφῆκα ὀδυρομένην. Ὡμίλει περὶ κεκυφάλου μὲ ἐρυθρὰς ταινίας, περὶ ῥοδοχρόου φαρμάκτου, περὶ ῥαπτρίας. Οὐδὲν ἐνόησα ἐξ ὧων ἔλεγε καὶ ἔτρεξα.

— Θὰ σοὶ τα ἐξηγήσω ὅλα αὐτά.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου αὐτὸν τὸν νέον ; προσέθηκεν ὁ κύριος Δεβώ, λαμβάνων τὴν θυγατέρα του ἐπὶ τῶν γονάτων.

Καὶ ἐνυπῆρχεν ἐν ταῖς φιλήμασι, τὰ ὁποῖα ἐδίδεν ὁ ἱατρός εἰς τὴν θυγατέρα του, ὅλη ἡ περιχαρὴς στοργὴ ἀνησυχίας κατευνασθείσης.

— Τὸ βλέπετε, κάλλιστα, πάτερ μου, ἀφοῦ χάριν αὐτοῦ συνήνεσα νὰ σας λυπήσω, ὅπερ δὲν μοι συνέβη ποτὲ μέχρι τοῦδε καὶ δὲν θὰ μοι συμβῇ πλέον, ἐὰν τῷ παραχωρήσῃτε τὴν χεῖρά μου. Διατί δὲν με ἐπιστεύσατε, ὅταν σας εἶπον τὴν ἀπόφασίν μου ; Πάντα ταῦτα δὲν θὰ συνέβαινον.

— Ἐμπρός, ἱατρεί, ἐμπρός, ἱκέτευσε καὶ ἡ κυρία Δεπερέ, καμφθῆτε. Τὰ δύο

αὐτὰ παιδιὰ ἀγαπῶνται, ὥς ἐνωθῶσιν. . .
Θὰ ἔχωμεν σεῖς ἕνα υἱόν, ἐγὼ μίαν θυγα-
τέρα περισσότερον· αὐτὸ εἶναι ὅλον.

Ὁ δυστυχὴς κ. Δεβώ τοσοῦτον ἐφο-
βήθη μὴ ἡ θυγάτηρ του, ἣν ἐγνώριζε τό-
σον ἐξημεμένην, ἐφρονέυετο, καὶ ἦτο τόσον
εὐτυχὴς, ἐπαναβλέπων αὐτήν, ὥστε δὲν
εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νάρνηθῃ τι.

— Ἀφοῦ ἡ Ἀντωνίνα τὸ θέλει, εἶπεν,
ἀφοῦ ὠρίσθη, ἀφοῦ ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν
ὑμετέραν ἀγάπην ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μου, ὥς
γεῖνη καθὼς τὸ ἀπεφάσισε.

— Εἶχον ἄδικον νὰ σας εἶπω, μῆτέρ
μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀπευθυνο-
μένη πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ, ὅτι ὁ πα-
τήρ μου εἶναι ὁ ἄριστος ὅλων τῶν ἀν-
θρώπων;

Ἡ κυρία Δεπερέ, λαβοῦσα τὴν χεῖρα
τοῦ ἱατροῦ, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη της.

— Θὰ σας ὀφείλω τὴν ἡσυχίαν τοῦ
υἱοῦ μου, εἶπεν αὐτῷ μετὰ δακρύων εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οὐδέποτε θὰ το λη-
σμονήσω.

Ἐνθ' ἡ κυρία Δεπερέ ἔλεγε ταῦτα ὁ
Ἐδμόνδος εἰσῆρχετο καὶ ἵστατο ἐκπλη-
κτος ἐπὶ τῷ θεάματι, ὅπερ περὶστατο
ἐνώπιόν του.

— Ἀσπάσθητι τὸν πενθερόν σου, εἶπεν
αὐτῷ ἡ κυρία Δεπερέ, τὰ πάντα ἐτε-
λείωσαν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐρίφηθις εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ ἱατροῦ, ἔπειτα διηυθύνθη πρὸς τὴν
Ἀντωνίναν.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν σὰς ὀμιλῶ, τῇ εἶπε, καὶ ἔχω ἤδη
τὸ δικαίωμα νὰ σας εἶπω ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Δὲν μοὶ το ἐγράψατε; ὑπέλαθεν ἡ
Ἀντωνίνα, δεικνύουσα τὴν ἐπιστολήν, ἣν
εἶχε λάβῃ, καὶ τεινύουσα τὴν χεῖρα πρὸς
τὸν μνηστήρα της.

— Ἰατρέ, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ κυρία
Δεπερέ, πλησιάζουσα πρὸς τὸν κύριον Δεβώ,
δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσῃτε πόσον ἡ συ-
ναίνεσίς σας μὲ πλείους χαρὰς. Πιστεύετε
ὅτι μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἐφοβούμην
μὴ ὁ Ἐδμόνδος πάσχη εἰς τὸ στήθος, ὥς
ὁ πατήρ του. . . Ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς
σεῖς, ἱατρός, τῷ δίδετε τὴν κόρην σας,
σημαίνει ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπίφοβον.
Ἰδοὺ μίαν εὐτυχὴς ἡμέρα δι' ἐμέ.

— Τῷ νῦν, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπίφοβον,
κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δεβώ.

Ἐπειτα προσέθηκε χαμηλοφώνως, ὀμι-
λῶν καθ' ἑαυτὸν:

— Πρέπει τώρα νὰ τον σώσω. Ἀπάν-
των ἡμῶν ἡ εὐτυχία εὐρηται ἐν τῇ ζωῇ
τοῦ νεανίου τούτου. Πρόκειται πάλιν με-
ταξὺ τῆς φύσεως καὶ ἐμοῦ· ὁ Θεὸς θὰ με
βοηθήσῃ ἰσως.

16'

Ὁ γάμος λοιπὸν ἐγένετο, τελεσθεὶς ἐν
τῷ ναφ' τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκινά-
του.

Ὑπῆρχε πλῆθος κατὰ τὸν γάμον τοῦ-
τον. Οὐδέποτε ἡ κυρία Δεπερέ ἀπέβλεψε
μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως πρὸς τὴν
ζωήν. Τῷ νῦν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης,

ἐπίστευεν ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ φοβῆται διὰ
τὸν υἱόν της.

Τὰ γράδια τῆς συνοικίας συνωμίλουν
μεταξὺ τῶν:

— Πόσον ὠραία εἶναι ἡ νύμφη!, ἔλεγεν
ἡ μία, καὶ εἶχε δίκαιον· διότι ἡ Ἀντω-
νίνα, ἀγαπῶσα, συγκεκριμένη, ὑπερή-
φανος ἐπὶ τῇ πράξει της, ὄνειροπολοῦσα
τὴν ἀγνωστον εὐτυχίαν, ἣν θὰ τῇ ἐχορή-
γει ὁ σύζυγός της, λησμονοῦσα τὸ προρ-
ρηθὲν μέλλον, ἐπεφάνετο ἐν ὅλῃ τῇ λάμ-
ψει τῆς νεαρᾶς αὐτῆς καλλονῆς.

Δὲν ἄφινε τὴν χεῖρα τοῦ Ἐδμόνδου,
προσμειδιδώντας αὐτῇ ἀδικόπως.

— Πόσον ὁ γαμβρός εἶνε ὠχρός! ἔλεγεν
ἑτέρα, ἀπὸ συγκίνησιν ἀναμφιβόλως.

— Ἡ συγκίνησις δὲν κάμνει τὸν ἀν-
θρώπον τόσον ὠχρόν, ὑπέλαβε χονδρῇ τις
κυρά. Ὅταν ὑπανδρεύθηκα ἐγὼ, ἤμουν
πολὺ συγκινημένη, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶν
δὲν ἤμουν ὠχρά. Εἶναι ἄρρωστο, τὸ βλέ-
πετε βέβαια, τὸ παιδί αὐτό.

— Ὁ κακομοῖρος ὁ νέος! . . . ἔλεγε τρίτη.

— Κρίμα! . . . εἶναι τόσον εὐμορφολοιοῦ.

Ἡ Νισσέττα ἤκουε πάντα ταῦτα· ἐ-
πειδὴ, ὥς εἶναι εὐνόητον, περὶστατο ἐν
τῇ τελετῇ ταύτῃ, ὅτι δὲ ἤκουε συνέτρι-
βεν αὐτῆς τὴν καρδίαν.

— Πόσον εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διελογι-
ζέτο, διότι δὲν ἐμποροῦν νὰ εἶπουν τὰ
αὐτὰ διὰ τὸν Γουσταῦν! . . .

Καὶ ἐδέετο ὑπὲρ τοῦ φίλου της, ἀφοῦ
δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ δέηται ὑπὲρ τοῦ
ἐραστοῦ της.

Τῆς τελετῆς τοῦ γάμου περατωθεῖσης,
μετέβησαν εἰς τῆς κυρίας Δεπερέ, ὅπου
φίλοι τινὲς εἶχον προσκληθῇ, ἡ δὲ ἡμέρα
παρῆλθεν ἐν παντοδαποῖς συγχαρητηρίοις
καὶ εὐχαῖς.

Μόνη ἡ Νισσέττα ἔλειπεν ἐκ τῆς ἐορ-
τῆς, καὶ ὅμως πρώτῃ αὐτὴν εἶχεν ἐνθυ-
μηθῇ ἡ κυρία Δεπερέ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδ-
μόνδου εἶχε μάθῃ πάνθ' ὅσα ἡ ῥάπτρια
εἶχε κάμῃ χάριν τοῦ υἱοῦ της, καὶ ἤθελε
νομίσῃ ἐκτὴν ἀχάριστον, ἐὰν δὲν τὴν
προσεκάλει, ὅπως παραστῇ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ
ἐκείνῃ, ἧς μέρος ὀφείλετο αὐτῇ. Ἀλλ' ἡ
Νισσέττα ἦτο πλέον ἢ εὐαίσθητος, ἦτο
κόρη πνευματώδης καὶ εἶχεν ἀρνηθῇ τὴν
προσκλησιν τῆς κυρίας Δεπερέ.

Ὁ Γουσταῦς, ἐννοήσας τὴν λεπτό-
τητα τῆς ἀρνήσεως ταύτης, εἶχεν ὑπο-
σχεθῇ εἰς τὴν ἐρωμένην του νὰ ὑπάγῃ,
ὅπως διέλθῃ μετ' αὐτῆς τὸ τέλος τῆς
ἡμέρας.

Τὸ ἐσπέρας ἡ Ἀντωνίνα καὶ ὁ Ἐδμόν-
δος ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ οἶκμα, ὅπερ οὐ-
τος εἶχεν ἐνοικίασῃ ὑπεράνω τοῦ τῆς μη-
τρός του, ἡ δὲ κυρία Δεπερέ δὲν κατε-
κλήθη, πρὶν ἡ καταθέσῃ ἀπαξ ἔτι τὴν
καρδίαν αὐτῆς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐγένετο λόγος νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν
ἐξοχὴν· ἀλλ' ὁ κ. Δεβώ, παρὰ τῷ ὁποίῳ
ἡ θεραπεία τοῦ γαμβροῦ του εἶχε κατα-
στῇ μελέτη συνεχῆς, εἶπεν εἰς τὴν θυγα-
τέρα του:

— Εἰπέ ὅτι προτιμᾷς νὰ μένης ἐν Πα-
ρισίοις, διὰ νὰ ἔχω διαρκῶς τὸν Ἐδμόν-
δον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ τὸν σπου-

δάζω ἀνέτως. Θὰ ἴδωμεν τὸ φθινόπωρον,
ἐὰν πρέπη νὰ σου ἐπέλθῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ
ὑπάγῃς εἰς Ἰταλίαν.

— Πάτερ μου, ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα,
ἐὰν εἶναι δυνατὴ ἡ σωτηρία τοῦ Ἐδμόν-
δου, πότε θὰ το μάθωμεν;

— Ἐὰν θὰ ἐπιτύχω, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Δεβώ, ἐντὸς ἔτους ὁ Ἐδμόνδος θὰ εἶναι
ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

H MONACHH

Διήγημα

[Τέλος]

Ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου καίουσα λυχνία ἐφώ-
τιζε ζωηρῶς τὴν μοναχήν, ἧς τὸ πρόσω-
πον ἦτο δρακρύβρεκτον.

— Τίς εἶσθε, ἀνέκραξε τεταραγμένη,
ὑμεῖς ὅστις ἠκούσατε μυστικόν, ὅπερ μό-
νον εἰς τάφον ἠθελον νὰ ἐμπιστευθῇ;

— Ἀνάξιος πτωχὸς ἀδελφός! Μετέ-
βαινον διὰ τοῦ ὑπογείου εἰς τὴν μονὴν
σας, διὰ νὰ παρηγορήσω ἀσθενῆ ἀδελφὴν
ὑμῶν καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας μὲ εἴλκυσε
ἐδῶ καὶ . . . τὰ πάντα ἤκουσα. Συγχα-
ρήσατέ με καὶ ἐξακολουθήσατε, σὰς πα-
ρακαλῶ.

Ἡ μοναχὴ ἐφάνη ἐνδοιάζουσα ἐπὶ μι-
κρόν. Εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Θεὸς βεβαίως σὰς ἀπέστειλεν ἵνα
δεχθῇς τὴν ἐξομολόγησίν μου. Ἡθέλησε
νὰ σὰς γνωρίσῃ ὁποῖα πικρία καὶ ἀπογοή-
τευσις ὑπάρχει ἐνταῦθα. Ἀκούσατε λοι-
πὸν, ἀδελφέ μου:

«Ὅταν αἱ δυνάμεις μου μοὶ τὸ ἐπέ-
τρεψαν, μετέβην εἰς Λονδίον. Ὁ κόμης
Δαρμούθ εἶχεν ἀποθάνῃ δηλητηριασμένος
τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀρπαγῆς μου. Ὁ
ταμίας Γεώργιος Ροβινσὼν καὶ ὁ ἀποθη-
κάριος Ἰωάννης Θωμῶν εἶχον ἐξαφανι-
σθῇ συναποφέροντες πεντακκοσίας χιλιά-
δας λίρας στερλίνας. Ὁ Γεώργιος συνε-
λήφθη, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη, καίτοι
δὲ οὗτος ὡμολόγησε τὴν συνονοχὴν του
εἰς τὴν κλοπὴν καὶ εἰς τὴν δολοφονίαν
τοῦ κόμητος μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ἐν τού-
τοις μὲ κατηγοροῦσαν τινὲς διὰ τὸν φό-
νον τοῦ συζύγου μου. . . Ὑπὸ ταιούτας πε-
ριστάσεις δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ κατοικῶ
ἐν Ἀγγλίᾳ, ἄλλως τε μὲ ἐπληροφόρησαν
ὅτι ὁ διαφθορεὺς μου εἶχε φύγῃ εἰς τὴν
ἡπειρον. Τεκτοποίησα τὰς ὑποθέσεις
μου, ἔσπευσα νὰ καταλίπω τὴν πατρίδα
μου, ἥτις μόνον θλίψις μοὶ ἀνεμίμνησκεν.
Ἐπὶ πολὺ διέτρεξα τὴν Γαλλίαν ἀναζη-
τῶσα πανταχοῦ τὸν ἀρπάσαντα τὸ τέ-
κνον μου ἄθλιον. Ἐπὶ τέλους μὴ λαβοῦσα
οὐδεμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς τύχης τοῦ
υἱοῦ μου, ἐσταματήσα ἐνταῦθα, ἐν Το-
λώσῃ, εἰς τὴν μονὴν ταύτην, ἐλπίζουσα
νὰ εὕρω τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ τό-
σου καιροῦ εἶχον ἀπολέσῃ.

Μεγάλως μέμφομαι ἐμαυτήν, διότι δὲν
ἐκοινοποίησα τὴν ἀτιμον ἐπιστολήν πρὸς
ἄνθρωπον ὃν ἠγάπων, πρὸς τὸν σύζυγον